

נְדוּדֵי נְפִישׁ

תערוכת צילום של בוגרות ובוגרי המחלקה לפוטותרפיה

"חיינו של כל אדם הם מסע אל עצמו, ניסיון למצוא דרך, רמז למשעול".

– הרמן הסה, מתוך: דמיאן

הנדודים, במובנים רבים, הם מעבר: בין מקומות, בין מחשבות, בין רגשות. הנדידה היא יציאה מנקודה אחת וכניסה לאחרת, תנועה בין עולמות פנימיים וחיצוניים, מסע שמאתגר את גבולות הזמן והמקום. ישנם עמים שמהותם טמונה בנדידה – תנועה לפי עונות השנה, בעקבות מקורות מזון ומים. כל צעד בנדידה הוא חלק ממסע שמחפש איזון, מקום, ומענה.

הנדודים אינם רק מסע של חיפוש או מעבר פיזי, אלא גם תהליך פנימי עמוק. כאשר הנפש נודדת, היא לא רק מחפשת מקום או מצב חדש, אלא גם ממציאה את עצמה מחדש. הנדידה היא שלב בתהליך של צמיחה ושינוי. יתכן שהיא מחפשת מזון לא פחות מהגוף, אולי משהו שחסר לה, תחושת שלמות או הרמוניה. הנפש נודדת גם היא – על פי עונות האדם, עונות של געגועים, חיפושים והתפתחות.

הנדודים מבטאים את המסע הפנימי של התפתחות אישית. כל שלב בנדידה הוא שלב בתהליך של הפנמת חוויות, השתנות בעיניים של המפגשים עם זמנים ומקומות חדשים, והיווצרות של זהות חדשה. הזדמנות למפגש עם הזר והחדש.

הצילום לוכד רגעים ייחודיים ברצף הזמן. כל דימוי משמש כזמן עצירה רגעי, מסע בזמן ובמקום. העבודות המוצגות בתערוכה זו, מזמינות את הצופה לקחת חלק במסע נפשי – מסע שמחבר בין עולמות, זמנים ורגשות. זהו מסע שיש בו מפגש והתבוננות, המאפשרים לחבר בין נפש לנפש. במרחב זה עשוי הצופה למצוא לא רק חיבור, אלא גם תקווה.

המשתתפות בתערוכה מתארות דימויי מציאות מן היום יום, הנתונים במצבי השתנות: חומר אורגני המאורגן באמצעות ריטואלים שונים יתכלה לאיטו, כתם זיעה על גבי כרית ורמז לקול שאולי עוד יגיע ממרחב החלימה, אור נודד על גבי תוואי הרים בנוף מדברי ויוצר בהם תנועה ושינוי, זיכרון ממשיך לנוע ולהתקיים בין הזמנים. הדימוי הצילומי גדל וחושף את עצמו ואת הדרך שעשה. לפרקים הוא עובר שינוי מנקודה אחת לשנייה ומחומר אחד למשנהו, מוטבע על נייר סופג ונושם, או נאטם בתוך חומר שקוף. לעיתים נבדק דרכו הגבול בין התקבעות לנדידה תוך ניסיון לרסן את הצד הנודד\הפראי או לנהל חיים לצידו. ויש שהדימוי מבקש לשמר רגעים משמעותיים בתוך סביבה בטוחה שיש בה תנועה בין סך חלקיה אך הבסיס שלה אחוז.

המעברים בין חומרים שונים, בין מצבים של דימוי לנרטיב או חפץ, כמו גם השילוב של זיכרונות חבויים, מייצגים את העבודות השונות כשלב בהתפתחות מתמשכת. הצופה מוזמן להרגיש את המעבר הזה בעצמו – את המסע שבין הישן לחדש, את תהליך ההפיכה וההשתנות. זהו תהליך שבו כל "נדידה" מובילה לצמיחה חדשה, שיפור, והיווצרות של זהות מגובשת ומורכבת.

כל עבודה בתערוכה יכולה להוות מסמך של מעבר. רגעים שצולמו כאן לא ישובו – אך השינוי שהן מסמלות מתמשך. כל עבודה מציעה רעיון של צמיחה מתוך הנדודים. נדודים אלו, שעשוי להתלוות אליהם כאב או געגוע, הם בעצם שלב הכרחי במסע הפנימי של שחרור והתפתחות. הם מחברים אותנו לאמיתות פנימיות שהיו אולי חבויות בתוכנו, ומאפשרים לנו לצאת למסע מחדש.